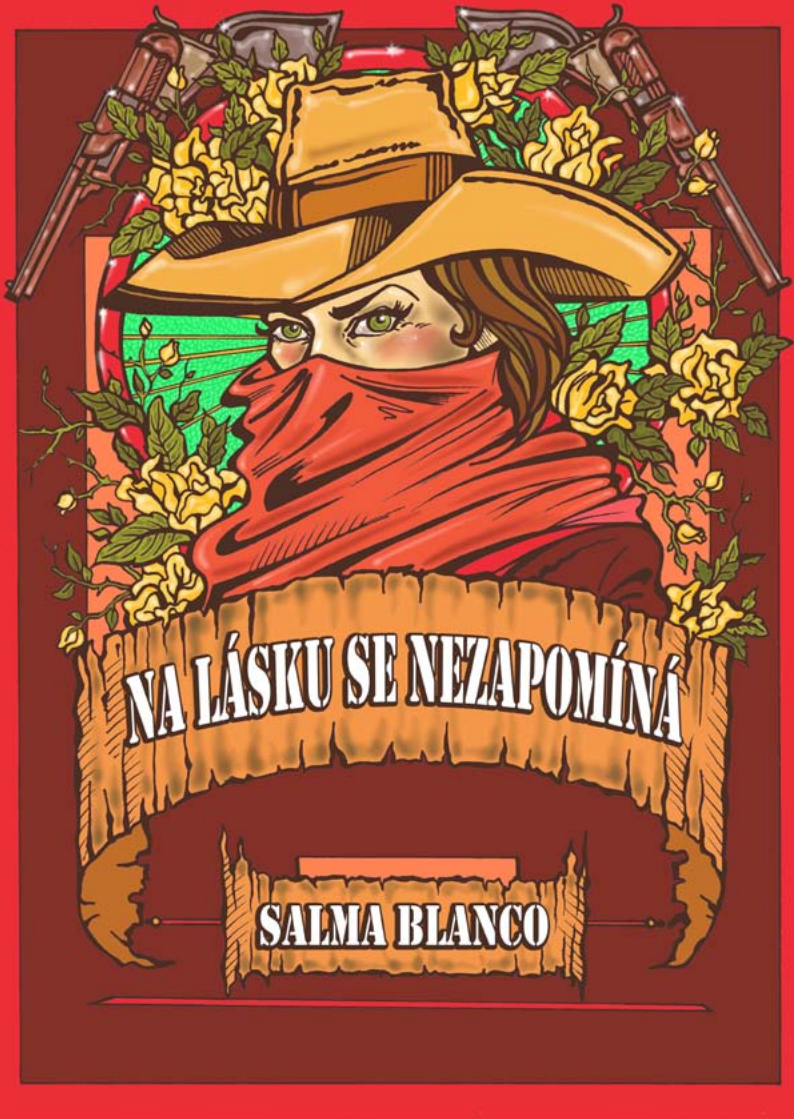

NA LÁSKU SE NEZAPOMÍNÁ

SALMA BLANCO

NA LÁSKU SE NEZAPOMÍNÁ

Salma Blanco

Copyright © 2015 Salma Blanco

<http://salmablanco.blog.cz>

Návrh obálky © 2015 Karolína Wellartová,

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-79-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-80-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-81-4(PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1. Vzpomínky

Ta zpráva ji zasáhla víc, než si byla v první chvíli ochotna připustit. Navenek se nic nezměnilo, stále se usmívala, ale uvnitř ní se zvedla vlna vzpomínek, hrozících ji každou chvíli zavalit. Jedna jediná věta byla schopna překlenout čas a vrátit ji v myšlenkách o čtyři roky zpět, na jiné místo, do jiného času. Vyvolat staré pocity ukryté hluboko v srdci.

Duši jí sevřel stesk a bolest, o které se domnívala, že je již překonána. V tomto jediném okamžiku však zjistila, že tomu tak není, že city, emoce tak silné a vzpomínky plné bolesti jsou tady stále stejně intenzivní jako ve chvíli, kdy je prožívala naplno. Bylo to v ní, ukryté hluboko pod nánosy novějších dojmů, ale bylo to tam a jediné slovo, jediná věta, to vše vytáhlo z hlubin zapomnění opět na světlo.

Musím pryč, prolétlo jí hlavou a očima zatěkala po místnosti.

Jeremy Stanton, nevědomý původce toho všeho, právě všem na večírku slavnostně oznámil, že odjíždí na Západ.

Helen Cameronová, pro přátele Nell, dcera plukovníka Luise Camerona a Mae Cameronové, i ve

svých skoro třiadvaceti letech stále ještě svobodná, byla výhodnou partií pro manželství, už jen vzhledem k významu své rodiny v novodobé historii Bostonu. Cameroni patřili k nestarším rodům Bostonu a jejich jmění bylo téměř nevyčíslitelné. Přesto nic z toho nepřineslo Nell štěstí. Spíše naopak. Bohatství její rodiny zapříčinilo, že se dosud neprovдалa. Nebylo to z nedostatku příležitostí. Nabídek bylo dost, ať už s ohledem na společenské postavení jejich rodiny nebo na majetek. Nell byla výhodnou partií po všech stránkách. Dívka ale neměla o žádného ctitele zájem. Odmítala všechny, bez rozdílu.

Jediný, kdo směl pobývat v její blízkosti, byl Gordon Adams. Tento mladý muž urostlé postavy, příjemné mužné tváře lemované tmavohnědými neposlušně zvlněnými vlasy a tmavých, skoro černých jiskrných očí, byl často vídán v její společnosti.

Na začátku jejich známosti se Gordon Nell dvořil, ale když mu vysvětlila, že nikdy nebude nikoho milovat a že on tudíž nemá šanci, zdálo se, že to přijal a spokojil se s jejím přátelstvím. Získal si její důvěru a úctu a to mu muselo stačit. Víc nebyla schopna mu dát a on to respektoval.

Byl to právě on, kdo si nyní povšiml jejího rozpoložení a jako jediný znal příčinu.

Přišel blíž, sklonil se k dívce a tiše jí zašeptal do ucha: „Nell, jsi v Bostonu, probud' se!“

Maličko sebou trhla a trochu provinile se usmála.

„Promiň, Gordone, jsem nemožná.“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou a s laskavou něhou v očích usedl vedle ní.

„Hned mě napadlo, jak na tebe ta Jeremyho zpráva zapůsobí. Když nás na dnešek zval, vůbec jsem netušil, co nám chce oznámit. Byl bych tě na to jinak připravil.“

„To je v pořádku,“ namítl, ale její oči tvrdily opak.

„Myslela jsem, že už je to pryč. Tolik let! Ale na určité věci se asi nikdy nezapomíná.“

Dlouhou chvíli ji jenom mlčky pozoroval. Znal ten příběh z jejího vlastního vyprávění, věděl jako jeden z mála, že prožila pár měsíců na Západě. Ale jen z jejích reakcí a svých domněnek usoudil, že ani jemu neřekla všechno. Tam daleko v podhůří vysokých Coloradských hor žil někdo, kdo způsobil, že její duši obestřel trvalý smutek. Někdo, kvůli němuž uzavřela své srdce za neproniknutelnou zdí. A ani on, přestože se už tak dlouho snažil a přiblížil se jí jako nikdo jiný, přes tu zeď nemohl. Gordon by toho muže nejraději holýma rukama zardousil. Tak moc ho nenáviděl.

„Chtěla bys teď být na Jeremyho místě?“ zeptal se proti své vůli, ale otázka z něho vylétla, aniž by se nad ní zamyslel. Pohled jejích očí a výraz, který v nich na prchavý okamžik zahlédl, mu byl dostatečnou odpovědí. Bezděky stiskl tenoučkou nožku číše se šampaňským, kterou dosud držel v ruce, až s tichým lupnutím praskla a obsah sklenky se vylil na jeho nohavici.

„Gordone!“ vyhrkla dívka a on si teprve teď uvědomil, co způsobil. Podíval se na svou ruku dosud svírající rozbitou sklenku a s překvapením registroval ostrou bolest v dlani, kam vnikl střep. Tlumeně zaklel a odložil zbytek sklenky na malý stolek vedle pohovky.

Z rány v dlani prýštila krev a kapala na drahý koberec.

Snažil se druhou rukou vytáhnout z kapsy kapesník, ale to už ho dívka po jeho boku předběhla, přitáhla si jeho zraněnou dlaň blíž, obratně vyňala z rány kousek střepu a opatrně přiložila svůj kapesníček. Nijak jí nevadilo, že pár kapek tmavě rudé krve jí poničilo sukni.

„Musíme to omýt, abychom viděli, jestli tam nezůstaly ještě nějaké střepy, Gordone, a jak je rána veliká. Asi budeš muset k lékaři, aby ti to sešil.“

„Omlouvám se, Nell, vůbec jsem si neuvědomil, že tu sklenku držím v ruce a jak je křehká. Myslím ale, že víc střepů tam nemám.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou, „Na co jsi myslel, Gordone!“

„Ani nevím,“ zalhal a pro jistotu upíral zrak jen na svou dlaň.

„Pojď, ošetřím ti to,“ pokynula.

Se zábleskem jiného, mnohem silnějšího a osobnějšího citu v očích, než který jí projevoval doposud, ji poslušně následoval do koupelny.

Pár dalších přátel vesele se bavících kolem jejich hostitele se po nich jen letmo ohlédlo, ale jinak celá epizoda zůstala nepovšimnuta. Na to, že Nell a Gordon trávili víc času spolu než s ostatními a odcházeli z večírků dříve, si už všichni zvykli a brali ty dva jako pár.

Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Nell byla příliš rozrušena nečekaně vyvolanými vzpomínkami na to, aby se dál mohla bavit ve společnosti. Víc než kdy jindy zatoužila po samotě svého pokoje, odkud v posledních čtyřech letech ostatně jen nerada vycházela ven. Jako by její život skončil. Její přátelé si mezi sebou tajně šuškali, že od té doby, co se vrátila ze svého výletu do Evropy, se velmi změnila. Zaskočilo je, jak razantně a nečekaně zrušila své zasnoubení

s Maxem Clayem a přičítali je nešťastnému románku prožitému v některém ze starobyklých evropských měst. Na jejich narážky v tomto směru Nell reagovala jen mírným pousmáním a nikdo z ní nedokázal vypáčit ani slovíčko. Nakonec svou snahu vzdali a zaměřili zájem na jinou senzaci. Helen Cameronová se pro všechny stala ztraceným případem.

Gordon, jako jediný znal pravdu, a Nell jej brala jako dobrého a věrného přítele. Po jeho krátkém pokusu se jí dvořit, a jejím odmítnutí, se Gordon bez řeči spokojil s postavením přítele a zdálo se, že mu to tak i vyhovuje. Nell si nikdy nevšimla, že by se zajímal o jinou dívku, přesto, že mu nadbíhaly a snažily se upoutat jeho pozornost. Byl stále po jejím boku, připraven kdykoliv jí poskytnout pomoc.

Drahoušek Gordon.

I dnes, když vycítil její rozpoložení, sám jí nabídl doprovod domů a omluvil ji u hostitele s příslibem, že se přijdou oba rozloučit na nádraží, až bude Jeremy odjíždět.

Venku se již setmělo a jen pouliční lampy spoře osvětlovaly ulice.

„Vezmeme si drožku?“ zeptal se Gorgon, ale Nell jen zavrtěla hlavou. Její nechuť k různým dopravním prostředkům se stala už pověstnou. Přestože musela neustále odolávat nátlakům okolí, že se nesluší pro

mladou dámu jejího postavení pobíhat po ulici, jako nějaká obyčejná měšťanka, dávala přednost pěší chůzi.

Ostatně, domů to bylo jen pár bloků a frekventovanou cestu osvětlovaly pouliční lampy.

Proto i teď Gordonův návrh odmítla.

„Ne, raději bych šla pěšky.“

Potřebovala si utříbit myšlenky, uklidnit rozbourané emoce a vypořádat se se vzpomínkami neodbytně se vynořujícími z paměti. Opět se jí vybavovaly ty chvíle před téměř čtyřmi lety, opět se vracely emoce a bolest, jež tehdy cítila. Nezapomněla. Na lásku nelze zapomenout. Myslela si, že ano, ale nedokázala to. Čas jen otupil ostrou bolest v jejím srdci, ale nevymazal ji. Zůstala tam, stále skrytá a vynořující se v nepravý čas.

Gordon krácel vedle ní a po očku ji pozoroval. Věděl, co se v ní asi odehrává a přestože neznal podrobnosti, vřel v něm vztek na toho neznámého padoucha, který jí tehdy tolik ublížil, že teď odmítá sebemenší náznak náklonnosti. Kdyby se mu ten lump dostal do ruky, už by ho naučil!

Ach, Nell, jak ti mám pomoci? Jak mám pomoci sám sobě?

„Gordone, nemusíš jít se mnou až domů, je to jen kousek a ty se potom budeš muset vracet přes celé město.“

Zavrtěl hlavou a usmál se na ni.

„Kdepak, Nell, nepřemlouvej mě, víš, že je to marné.“ Dál kráčel po jejím boku.

„Já vím,“ pousmála se, „Můj věrný Gordon. Co bych si bez tebe počala. Ale nesmíš kvůli mně zapomínat na sebe a svůj život, příteli. Odcházíš kvůli mně v půli večírku, odmítáš návrhy všech mladých slečen, nakonec zůstaneš starým mládencem, Gordone! A já si to nechci vzít za vinu.“

Smutně na ni po očku pohlédl. *Nemuselo by to tak být*, pomyslel si, ale nahlas nic takového neřekl.

„Víš, co si o tom všem myslím, Nell, na to mě už znáš. Jsem znuděn touto společností a jejími věčnými večírky. Jsem znuděn být lovnou zvěří vdavekchtivých slečen. Víš a cítíš to stejně jako já. A jestli zůstanu starým mládencem, bude to jenom moje volba. A také proto že ty mě nechceš,“ dodal ve snaze zlehčit situaci humorem. Občas na toto téma žertoval, ale Nell dnes neměla na jeho vtipy náladu. Dnes ne, dnes chtěla být sama, sama se svými vzpomínkami. Zaskočilo ji to, netušila, že jsou dosud tak silné.

„Ach, Gordone,“ povzdechla si.

Dál kráčeli mlčky, od světla jedné lampy ke světlu druhé.

Dům Cameronových se nacházel na rozlehlém pozemku v ulici s podobnými rezidencemi. Jako všechny domy v okolí byl obehnan vysokým zdobeným kovovým plotem a ukrýval se v zahradě za vysokými platany. Byla to rozlehlá vila v novoanglickém stylu, náležitě reprezentující bohatství a společenské postavení svého majitele.

U branky se Nell zastavila, aby se rozloučila se svým průvodcem a podala mu ruku.

„Děkuji ti, Gordone, a omlouvám se, že jsem ti opět zkazila večer.“

S úsměvem zavrtěl hlavou.

„Stejně tam byla nuda. A přátelé jsou od toho, aby si pomáhali, Nell. Víš, že jsem tady jenom pro tebe. Kdykoliv budeš potřebovat. Mrzí mě, že se trápíš a chtěl bych ti nějak pomoci. Ten důvod dnešního večírku jsem neznal a je mi líto, že tě to rozrušilo. Kdybych ti mohl nějak pomoci, udělám to, řekni mi jen jak.“

„Gordone,“ usmála se a v náhlém popudu se natáhla na špičky a políbila ho na tvář. „Děkuji ti za všechno. Je milé mít přítele, jako jsi ty. Dobrou noc.“ Proklouzla brankou a nechala mladého muže jeho myšlenkám.

„Dobrou noc,“ zašeptal ještě s pohledem upřeným na její mizící postavu, a když za ní zaklaply vchodové dveře, s povzdechem se otočil a rázným krokem si to zamířil stejnou cestou zpět.

Když Nell vyhlédla z okna ve svém pokoji v prvním patře, byla ulice již prázdná. S úlevou se posadila na pohovku, vyzula si střevíce a nohy položila na podnožku. Unaveně zavřela oči a pohodlně se opřela. Snažila se vyhnat z hlavy všechny myšlenky a vzpomínky, dotírající na ni s takovou intenzitou, až ji to děsilo. Nečekaná zpráva o odjezdu jednoho z jejích přátel na Západ v ní vyvolala prudký příval potlačovaných emocí. Nebylo to pryč, všechno bylo zase najednou tak čerstvé, jako by se to odehrálo včera.

Vzpomínky se hrnuly jedna přes druhou, zaplavovaly ji a hrozily, že ji zcela pohltí. Měla pocit, že se dusí. Vyskočila z pohovky a energicky otevřela okno. Zdálo se jí, že na ulici naproti jejímu domu někdo stojí a z temného stínu upřeně pozoruje její okno.

Už blázním, napadlo ji a rychle okno zase zavřela. Obrátila se k němu zády a roztěkanýma očima bloudila po svém pokoji. V domě byl klid, rodiče spali a ona by měla také jít, aby byla zítra svěží. Slíbila Gordonovi, že spolu půjdou na oběd.

Ale věděla, že dnes tak snadno neusne. Musí něco udělat, musí něco změnit, jinak se zblázní. Takhle to dál vážně nejde, nemůže žít pořád jen v minulosti. Jack je pryč, a to co bylo, se nikdy nevrátí. Nemá to smysl, tady takhle sedět a trápit se a čekat na kdoví co.

O Jackovi žádné zprávy neměla a nakonec – dal jí dost jasně najevo, že o ni nestojí. A její život přece neskončil, je ještě mladá. Rodiče mají pravdu, nemůže se zaživa pohřbít, jenom proto, že ji muž, kterého milovala celým svým srdcem, kdysi dávno odmítl.

V té chvíli se rozhodla. Je to přece tak prosté. Vezme si Gordona. Provdá se za něj, a i když to nebude svazek z lásky, mohlo by to být dobré. Jsou si v mnohém podobní. Gordon o ní ví téměř všechno, a přesto ji nezavrhuje, je mezi nimi potřebná úcta, aby to mohlo fungovat a snad časem... A až budou děti ... Nell se zarazila a do očí jí vhrkly slzy. Děti. Tolik by si je přála. Už jenom kvůli nim to udělá.

Ano, je rozhodnuto a vzpomínky na Jacka definitivně pohřbí na dně svého srdce. Zítra své rozhodnutí všem oznámí. Nejdříve Gordonovi. Při obědě. Bude ji ještě pořád chtít?

S novým předsevzetím konečně ulehla do své postele. Snažila se nevnímat tenoučký hlásek pochybností, ozývající se někde hluboko v ní.

Kupodivu téměř ihned se propadla do bezesného spánku.

2. Tajemný stín

Dívka zmizela v domě a její přítel odešel ulicí osvětlenou svitem plynových lamp. Ani jeden z nich nezaregistroval přítomnost muže, stojícího ve stínu stromu na protější straně ulice. Neviděli, jak upřeně sleduje jejich loučení, nezahlédli výraz jeho tváře. Ještě dlouho po jejich odchodu se ani nepohnul, pohled šedohnědých očí upřený na velký dům v zahradě a na okno, v němž před okamžikem zahlédl její siluetu. Jen jednou otevřela dívka na malou chvíli okno a on měl pocit, že hledí přímo na něj, cítil její pohled, důvěrnou přítomnost. Tak blízko a přece tak daleko.

Je pozdě, napadlo ho poté, co byl netušeným svědkem scény loučení s jejím milým před domem. Políbila ho, je to muž, který si ji získal a on už nemá šanci. Propásl svoji příležitost, zmeškal čas, který měl, nevyužil šanci, když ji měl na dosah ruky.

Ještě dlouho by takhle stál, pohroužen do svých myšlenek, kdyby jej nevyrušil zvuk blížícího se kočáru. Klapot koňských kopyt na kamenném dláždění a hluk povozu jej vytrhly ze strnulé nehybnosti. Muž se rozhlédl a potom rychle odkráčel

s rukama vraženýma hluboko do kapes svého pláště, s pohledem upřeným přímo před sebe. Ani jednou se neotočil.

Když o několik hodin později, téměř k ránu, uleh na lůžko v hotelovém pokoji na samém okraji města a zavřel oči, znovu viděl ten honosný dům v zahradě a tak důvěrně známou tvář za jedním z jeho oken. V té chvíli zasmušilý výraz zmizel z jeho obličeje a vystřídala jej něha a vášnivá touha. Oči dostaly nový jas a na rtech se objevil mírný úsměv.

Ale to vše trvalo jen malý okamžik a vzápětí bylo vystřídáno dalšími pochybnostmi a nejistotou. Čelo zbrázdily vrásky a oči potemněly bolestí. *Je pozdě*, blesklo mu znovu hlavou. Všechno jeho snažení bylo zbytečné, všechno odříkání a dřina marné. Přišel pozdě.

A přece se to zdálo tak snadné. Byl to dobrý plán, jediný, který měl, a podařilo se mu vše, co si předsevzal. Teď už se nemusel bát před ni předstoupit, už byl schopen jí poskytnout vše, nač byla zvyklá, ale... bylo pozdě.

Celou tu dobu žil nadějí a ta teď zemřela.

Má právo ještě zasahovat do jejího života, připomínat jí minulost? Možná už dávno zapomněla, možná už si nechce připomínat ztracený čas.

Ale tehdy – v La Juntě – srdce se mu sevřelo dávnou vzpomínkou, stále tak intenzivní a rozechvívající. Tou vzpomínkou žil celé ty čtyři dlouhé roky, utěšoval se jí a čerpal z ní novou energii, když už chtěl všechno vzdát. Díky té vzpomínce všechno dokázal, díky jí ještě žil.

Ale je to tak, jak si pamatoval? Nebyly to jenom jeho představy? Skutečně ho tehdy milovala? Opravdu se to stalo? Možná ano, ale tenkrát – musel se jí vzdát, musel ji nechat odejít, neměl jinou možnost. Tehdy ne. Ale teď, teď ano! Všechno se změnilo, všechno je jinak. Dnes už mu nikdo nemůže upřít právo, aby o ni usiloval. Nikdo. Jenom – ona.

Musí ji vidět, ještě jednou, možná naposledy, a pak odjede navždy. Zítra, zítra ji vyhledá. Potom, ať se stane cokoliv!

Nevzdá se. Ještě ne, ne teď, těsně před cílem.

Teprve s tímto rozhodnutím konečně na chvíli usnul.

Město se probouzelo do dalšího dne. Mlékař rozvážel mléko, zametači tlačili své vozíky s košťaty, pekaři zásobovali obchody čerstvým pečivem a z tiskáren vycházeli kameloti s novinami k ranní kávě. Svítalo.

3. Přelud nebo sen?

Velebné ticho a vůně kadidelnic blahodárně působily na rozjitřenou duši a uklidňovaly rozbouřené nervy. Paprsky slunce pronikaly barevnými mozaikovými okny chrámové lodi a propůjčovaly sochám svatých oduševnělý výraz. Na oltáři třpytícím se zlatem planuly dlouhé svíce a mezi nimi nesčetná záplava jarních květů, jejichž vůně se mísila s vůní hořících svic, kadidla a chladu kamene.

Sem chodila Nell, když jí bylo nejhůř, když potřebovala útěchu a povzbuzení. V tichu a šeru hledala klid a sílu, tady v předposlední lavici si urovnávala myšlenky a uklidňovala své pocity. Tady naslouchala s rozechvělou duší posvátnému tichu a svět za vraty kostela v těch chvílích přestával existovat. Nebylo nic než vysoká chrámová klenba, naplněná posvátným tišícím klidem. Pryč byly všechny starosti a mučivé touhy. Zůstalo jenom ticho a mír v její duši.

I dnes ráno vyhledala útočiště kostela, aby našla klid. Znova probuzené vzpomínky a emoce jí způsobily neklidné sny. Zase byla tam na zelených pláních, zase cválala na koni a vlasy jí vlály ve větru a vedle ní, na svém šedém koni jel on. Jack. Potom

najednou zmizel a ona zůstala úplně sama uprostřed vyprahlé krajiny. Strašně se bála a volala ho, ale on nepřicházel. Ležel raněný na dně strže a ona k němu nemohla. Viděla, jak z jeho ran prýští krev a cítila jen bezmoc. Viděla jeho oči, vpíjely se do jejích a bylo v nich tolik bolesti, až se, s hrůzou, zbrocená potem, probudila. Srdce jí bušilo jako splašené. *Jacku – co se děje?* Může za to včerejší večer? Připomínka Západu? Její rozhodnutí vzít si Gordona? Temná silueta muže venku na ulici před jejím domem? Kdo to byl? Nějaký zbloudilý tulák?

Aniž by s někým ráno promluvila, vyběhla z domu a zamířila rovnou do kostela. Tady snad najde klid a odpověď na své otázky. Je její rozhodnutí vzít si Gorgona správné? Ano, jistě. Je to jediné přijatelné řešení, tak proč ten tísnivý pocit?

Víc jak půl hodiny seděla ve své lavici, ale nemohla se na nic soustředit. Myšlenky jí vířily hlavou, marně se pokoušela přivolat vždy tak uvolňující pocit smíření, avšak dnes jí to nebylo dopřáno. Podivný neklid jí nepřestával svírat ztrápenou duši.

Ne, dnes zde rozhřešení nenalezne, dnes je jí toto požehnání odepřeno. Dnes poprvé její útočiště zklamalo.

Vstala a se sklopenýma očima odcházela ven, do hlučného lhostejného světa venku.

+

Dlouho, nekonečně dlouho hleděl na křehkou siluetu postavy v předposlední kostelní lavici. Ani si neuvědomoval třpyt ve svých očích a úsměv na rtech. Všechno v něm jávalo tichým štěstím a byl by dal nevím co, aby tato chvíle nikdy neskončila. Teď je tady, tak blízko ní, zase ji vidí, dýchá stejný vzduch jako ona. Ještě chvíli, malou chvíli, než definitivně odejde a navždy ji ztratí z očí. Bolest z nevyhnutelného jím projela jako šíp. Na chvíli pevně zavřel oči, ohlušen a oslepen tím prudkým nápojem emocí.

Je pozdě, je pozdě, bušilo mu v hlavě. Ztratil jsi ji.

Nějaký zvuk jej přinutil otevřít oči a v té chvíli ji spatřil jen pár kroků před sebou. Vstala z lavice a kráčela směrem k východu z kostela, směrem k němu. Už neměl čas zmizet, nastalo nevyhnutelné. Srdce se mu rozeběhlo o poznání rychleji. Kráčela k němu a každým krokem jako by mizel čas, kdy ji neviděl. Dlouhé čtyři roky se rozplynuly a před ním zase stála ona, jeho Nell, stejná, jakou ji znal a jakou ji miloval. Snad jen malinko bledší v obličeji, malinko starší, dospělejší. Už nebyla dívkou, byla ženou. Dospěla. Zkrásněla.

Hleděl na ni jako očarován, neschopen pohybu, neschopen slova. Kolikrát si tuto chvíli představoval